

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
СУМСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ФАКУЛЬТЕТ ІНОЗЕМНОЇ ФІЛОЛОГІЇ
ТА СОЦІАЛЬНИХ КОМУНІКАЦІЙ**

СОЦІАЛЬНО-ГУМАНІТАРНІ АСПЕКТИ РОЗВИТКУ СУЧАСНОГО СУСПІЛЬСТВА

**МАТЕРІАЛИ ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ НАУКОВОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ ВИКЛАДАЧІВ,
АСПІРАНТІВ, СПІВРОБІТНИКІВ ТА СТУДЕНТІВ**

(Суми, 21-22 квітня 2016 року)

Суми
Сумський державний університет
2016

більше питань, ніж відповідей, та й аналітичні здібності людини, як тлумача снів не могли дати гарантій точності.

У сучасному світі деякі люди й досі намагаються досягнути природу снів, інші ж підганяють свої сни під канони різноманітних сонників, або ж довіряють це різноманітним «спеціалістам», які не мають жодного уявлення про самого автора сну. Значення сновидіння знову знайшло форму пророкування майбутнього, а про сон, як наслідок реально пережитих емоцій, чи підказок нашого тіла, що викривлені призвою несвідомого прийнято не згадувати.

На нашу думку до цих пір у вивченні сновидінь має велике значення екзистенціальний аналіз, який розглядає сновидіння як маніфестацію душі в «антропологічному досвіді трансцендування» (Л. Бінсвангер, М. Фуко). Не дивлячись на те, що сьогодні сновидіння вже не займають центрального місця в психоаналітичних дебатах, їх дослідження продовжуються,

Інша річ – «трансерфінг реальності» (В. Зеланд) як форма керування сном, що в принципі є абсолютно новим поглядом на значення сновидінь і який виходить за межі психоаналізу і тих напрямів сучасної психології, що з ним солідаризуються. Доки ми не втручаємося в сновидіння, воно залишається лише сном. Основна ідея безкінечного числа світів-сновидінь, «ірреальних реалій» за значенням принципово відрізняється від ідеї традиційного тлумачення снів. Сновидіння стає інструментом подорожі, якою керує власне людина-автор. Реальність сну на яву повністю стирає звичні рамки, що дозволяє завдяки несвідомому керувати свідомістю.

СТИЛЬ КАК ЯЗЫК КОММУНИКАЦИИ В ПРОСТРАНСТВЕ МОДНОГО

*Хэнги Л. аспирантка
(Сумский государственный университет)
Козинцева Т.О. доц.каф. ФПИ
(Сумский государственный университет)*

Феномен моды связан с модернистской традицией и есть наиболее адекватной ей формой отражения постоянно меняющегося мира, мира, находящегося в состоянии становления. И.Кант утверждал, что "новое является существенным признаком моды" [1, с.14] и к красоте и вкусу не имеет отношения. Таким образом, модное означает современное, не старое, не связанное с традицией, выводящее за пределы общепринятого. Однако, мода, выходя из недр традиции и обычая, в постмодернизме сама становится инвариантом. Что связано с несколькими условиями, а

именно: мода приобретает черты глобального и универсального явления; она выходит из разряда маргинальных тем в науке и философии и тем самым задает новую методологию для исследования; мода предоставила возможность осуществления самоосознания философии посредством ранее неактуальных тем в силу их новизны и отсутствия ранее инструментария исследования данных феноменов. Мода внедряется во все сферы жизнедеятельности человека и несмотря на притязания быть уникальным феноменом она есть часть массовой культуры.

Мода дает человеку иллюзию сопричастности общему, социальному, это по сути и есть способ социализации человека в современном мире. Однако в этом пространстве модного человек не приобретает опыта индивидуации, поскольку в быстро меняющемся пространстве моды он не успевает дистанцироваться от социализированного общего, чтобы выстроить социализированное индивидуальное. Человек в пространстве модного, постоянно изменяющегося, испытывает потребность коммуницировать с обществом посредством внешних сообщений, а мода в свою очередь есть ответом, посланием массового индивидуальному, которое определяется стилем.

Стиль как язык коммуникации выявил себя в эпоху постмодернизма с появлением моды, которая в свою очередь до XX века существовала внутри культурного, национального, этнического пространства и задавалась им. В эпоху постмодернизма мода формирует собственное пространство, которое, в свою очередь, оказывает влияние на социализацию личности. Данное пространство приобретает емкость, оно поглотило другие пространства и задача современного человека внутри этого пространства и посредством его возможностей осуществить себя как индивидуальный проект.

Стилевая система посредством языка одежды коммуницирует с системой моды (Р.Барт). Человек формирует себя посредством моды и индивидуального стиля. Индивидуальный стиль в свою очередь есть четкое сообщение человека, сформированное из множества вариантов, предлагаемых модой.

Процесс одевания и ношения одежды, а так же наличие собственного стиля в одежде, манере поведения, мыслях и т.д. можно рассмотреть как некое кодированное сообщение о себе внешнему миру, а процесс создания индивидуального стиля как часто неосознанное структурирование личного индивидуального пространства в рамках массовой культуры.

В случае отсутствия стиля, его заимствования или копирования происходит подмена, считываюся и декодируются негативные коннотации в пространстве модного. Формирование собственного стиля и потребность в собственном стиле может рассматриваться как стремление

и шанс для человека осуществить самоидентификацию и инициироваться в социальном всеобщем.

1. Свендсен Л. Философия моды. Пер. с норв. А. Шипунова.: Прогресс-Традиция; М: 2007. - 107 с.

ВЗАЄМОЗВ'ЯЗОК МІЖ СВІДОМІСТЮ ТА СОЦІАЛЬНОЮ ДІЄЮ ЯК ОСНОВА КОНЦЕПЦІЇ ПІТЕРА ВІНЧА

Марченко Анна, *аспірантка*
(*Сумський державний університет*)

Представники аналітичної традиції сучасної філософії, які займаються питанням вивчення людської свідомості, переважно фокусують увагу на проблемах індивідуальної свідомості, питаннях унаслідкованого від герменевтичної традиції феномену інтенціональності та штучного інтелекту. Проте, Пітер Вінч, продовжує роздуми над ідеями свого вчителя Людвіга Вітгенштайна, при цьому звертаючись до вивчення свідомості у контексті суспільства та філософських проблем соціуму.

Вінч наводить ряд контраргументів щодо традиційного розуміння співвідношення між ідеями та віруваннями, які людина свідомо відтворює та безпосередньою практикою повсякденних дій. Таким чином, британський філософ заперечує ідею позицію логічно-експериментальної соціології [1, 97]. Іншими словами, соціальна дія розглядається, з точки зору філософської позиції Вінча, як продукт індивідуальної свідомості радше ніж колективних цінностей і вірувань, що означає, що будь-які соціальні коди, вірування, устої, цінності та мораль витупають у якості регуляторів та причин для виправдання певних дій. У той самий час, індивідуальна свідомість предств у якості головного актора соціальної дії та її основним рушієм.

Велика частина критицизму направлено у сторону такої позиції Вінча стосується його висновку щодо поділу соціальних дій на логічні та нелогічні [1, 97]. Позицію філософу з цього приводу досить по-різному інтерпретують і часто вважають релятивістською [2, 234]. Причиною чому є те, що Вінч вважає, що (не)логічність соціальної дії залежить від того, наскільки актор цієї дії усвідомлює соціальні обставини. Таке розуміння, хоча і створює додаткові імплікації у трактуванні кожного індивідуального випадку, використовує підходи аналітичної філософії у дослідженні суспільної взаємодії.

1. Winch, P. The idea of a social science and its relation to philosophy. – Oxford, UK: Routledge, 2008. – 136 p.